

нието привлича една статия в бр.4 от 1852 г., препечатана от „Журнал де Константинопол“¹: Авторът Кръстьо Пишурка не премълчава тежкото положение на населението и злодеянията на турците „България има за много време да търпи - пише той, от лошото управление на някои си губернатори“. Споменава се още, че ломските чорбаджии са изпратили писмо до видинските първенци, с което молят Шекиб Ефенди като пълномощник на Високата порта да ускори мерките за подобряване положението на народа.

В емигрантските вестници през следващите години често намират място вести за бунтовни прояви. За две български хайдушки чети около 250 - 300 човека, появили се между Никопол и Лом, съобщава например в „Дунавска зора“ (бр. 42, 9 септември 1868 г.). По-пълно е отразен този етап от българското освободително движение в една дописка, поместена в същия вестник през февруари 1869 г.²

През лятото на 1857 г. в Северозападна България се надига силно брожение срещу откупчиците на десятъка, както и срещу видинския владика Паисий. В „Българска дневница“ в уводната си статия в бр.10 съобщава за напрежението във Видинска област. Упоменати са откупчиците на десятъка х. Томаки, Цанко и Игнат, както и гръка Парисиади, които събирали за овцете из селата по 50 и 100 гроша, което е „много тежко за народа“. Заради злоупотребите им тези българи откупчици били затворени по заповед на дошлия паша (Мидхат - б.м. А.Б.). За да успокои българите, той съставил и комисия, която да разгледа причините за недоволството от владиката Паисий. Ново съобщение за случващото се „Българска дневница“ помества в бр. 12, заимствайки го от „Темешварски новини“ (дн. Тимишоара - б.м.³).

Значимо място сред новините за Северозападна България през 1861-1862 г. заемат съобщенията, свързани с масовото преселване на българи от Видинския край в Южна Русия. Още през 1859 г. Турция, в договореност с петербургското правителство, заселва в стратегически важния Видинския край татари и черкези. Недоволни от влошеното си положение, българите в десетки села на Видинско, Ломско, Белоградчишко се решават да напуснат родната земя, изоставят необработени нивите и поемат, заедно със семействата си, пътя към Бесарабия. За намесата на руски агенти, които насърчават това преселение, начело с руския консул във Видин, пише в „Дунавски лебед“ през ноември 1861 г.⁴ За да възпре пагубните настроения, обхванали българските селяни, Г.С. Раковски помества многобройни материали в своя вестник, разяснява кризата в Русия и все още безправното положение на крепостното селячество там⁵. По негова инициатива Младен Каракудин от Лом е изпратен да се срещне със сънародници, готвещи се